

FEDERACIÓ DE
MOVIMENTS DE
RENOVACIÓ DE
PEDAGÒGICA DE
CATALUNYA

Avda Drassanes, 3 08001 - Barcelona Tf. 934817388 mmp@pangea.org

Amb el patrocini de la

F U N D A C I Ó
PROPEDAGÒGIC

RECUILL DE PREMSA –EDUCACIÓ–

DIJOURS 8 D'ABRIL DE 2010

CAPGROS	Article de Ricard Aymerich: "Centres autònoms"
EL PUNT	No volen democràcia a les escoles
AVUI	Educació, vagues i negociació
EL PERIODICO	Editorial: 'Violència i canvi social a les aules'
EL PUNT	Quin futur d'escola volem?
CAPGROS	L'IES Satorras celebra vint anys d'intercanvis d'estudiants amb Suècia
GENCAT	Acord de cooperació educativa entre Catalunya i Andorra
EL PUNT	Els nous estudis de treball social de la UdG cobriran el curs vinent un buit formatiu amb una oferta de 80 places

CAPGROS. 31.03.10

OPINIO

CENTRES AUTÒNOMS

RICARD AYMERICH, FEDERACIÓ DE MOVIMENTS DE RENOVACIÓ PEDAGÒGICA DE CATALUNYA

Aviat tindrem decret d'autonomia de centres. A les escoles ja es fan les coses de forma autònoma, perquè d'autonomia –a la pràctica– en tenim i molta. El que passa és que, a partir d'ara, aquesta autonomia vindrà regulada per un decret d'abast català.

Les virtuts d'un centre autònom s'entenen si es miren desterrant la por i la desconfiança. I, en certa manera, aquest decret hauria de ser una mena de vacuna contra aquestes.

El projecte educatiu (com fins ara, en moltes escoles) és el que dóna sentit a tot: a l'organització i el funcionament del centre i també (no ho oblidem) al projecte de direcció amb el que es presenten els candidats a director o directora. I és que, sense la comunitat educativa al darrera, aquest director o directora no és res. La força d'una escola sempre ha estat lligada a la bondat i continuïtat del seu projecte i a que, darrera d'aquest, hi ha un equip docent i un col·lectiu de famílies que se'l creuen i el defensen. Fins i tot, si cal, davant de la mateixa administració.

I la rendició de comptes, l'avaluació, pren notorietat en aquest decret. Com no pot ser d'altra manera tractant-se d'un servei públic sostingut amb fons públics. Moltes escoles, igualment, ja fa anys que han incorporat aquest deure en el seu quefer diari. Per a altres, potser, serà una incòmoda novetat. No està malament que aquest requisit de transparència i d'avaluació del què es fa formi part de la idiosincràsia d'un bon servei públic. Moltes escoles ho han fet fins ara i ho continuaran fent. Han sigut, són i seran centres autònoms. Que no vol dir aïllats.

[inici](#)

OPINIO**NO VOLEN DEMOCRÀCIA A LES ESCOLES**

Sota l'excusa de donar més autonomia als equips directius, s'està limitant l'autonomia i la democràcia de la comunitat educativa

DAVID CASELLAS I GISPERT

Fins ara, els centres d'ensenyament de Catalunya eren un dels pocs reductes on la democràcia, a més d'ensenyar-se, s'exercia en la pràctica diària, fins al punt que els càrrecs eren elegits democràticament a través dels consells escolars, on hi ha representats pares, professors, alumnes i personal administratiu i de serveis. Era el ple exercici d'una democràcia que funcionava a la perfecció, amb molt pocs problemes. Hi havia més democràcia en les escoles i instituts que en qualsevol altre sector de la societat.

Però curiosament sembla que els nostres polítics, teòricament elegits democràticament, no creuen en l'eficàcia del sistema democràtic i pretenen de tornar a un règim en el qual els càrrecs són designats a dit pels qui tenen el poder. Tot el contrari dels valors democràtics que se'ns diu que cal ensenyar als catalans i catalanes del futur. Els equips directius, a partir d'ara, en lloc de ser avaluats pel conjunt de la comunitat educativa seran avaluats per un cos d'inspectors amb uns càrrecs a perpetuïtat i que habitualment fa més de vint anys que no exerceixen la docència. I ningú no parla de l'avaluació dels inspectors, els màxims responsables que funcioni el sistema, conjuntament amb un conseller que mai no ha exercit la docència i que es creu que educar alumnes és el mateix que fer botifarres.

És curiós que un govern progressista vagi en contra de la democràcia en el sector que més repercussió social té i que més pot marcar el futur del país. Com podem ensenyar els valors democràtics si als mateixos centres no s'hi exerceixen? Sota l'excusa de donar més autonomia als equips directius dels centres, s'està limitant l'autonomia i la democràcia de la comunitat educativa. Es tallen les ales al professorat, que únicament haurà de dir amén a tot el que digui el director, si no vol que li obrin un expedient per desacatament a l'autoritat o que l'obliguin a traslladar-se de centre en contra de la seva voluntat.

Una escola on el professorat no tingui llibertat per exercir la docència d'acord amb uns valors democràtics ja l'hem viscuda en uns temps passats, als quals no volem retornar, on alguns professors altament qualificats van haver de renunciar a la seva professió perquè eren desafectes al règim. Ara potser seran desafectes a un director. De moment, per sort, m'acontento a ser desafecte a l'actual conseller d'Ensenyament, per anar en contra dels valors democràtics.

[inici](#)

OPINIO**EDUCACIÓ, VAGUES I NEGOCIACIÓ****ANDREU IBARZ / PROFESSOR DE LA FACULTAT DE CIÈNCIES DE L'EDUCACIÓ BLANQUERNA-URL**

En acabar les vacances escolars de la Setmana Santa enfilem el darrer trimestre del curs. La majoria dels estudiants ho viuran amb un plus de tensió per allò dels informes o qualificacions finals i això suposarà, en molts casos, més atenció a classe, esforç o alguna renúncia durant el cap de setmana. Però aquesta no és l'única tibatant previsible de l'escola. Em pregunto si els sindicats organitzaran alguna acció arran del decret de direcció de centres o per altres raons. Així, cal recordar que el 17 de març passat la majoria dels sindicats amb presència a l'ensenyament públic van convocar una vaga. No era la primera sota el mandat de l'actual conseller d'Educació, Ernest Maragall.

ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ van centrar la informació en la reiteració de les convocatòries -la quarta- i els seus arguments; en el poc seguiment a la primària -i mínim a la secundària- i el "tradicional ball de dades" sobre les manifestacions; i en un recull d'opinions, principalment, de mares i pares o dels mateixos professionals -a favor, en contra o, simplement, reconeixent la gran desorientació. Tindrem, doncs, la cinquena? Algunes veus ja han dit que no, pels evidents resultats, i sembla que la escassa incidència obliga a la negociació. Però aquest raonament no és prou convincent perquè no toca el moll de l'os.

DES DEL MEU PUNT DE VISTA l'argument que legitima -o no- les possibles vagues convocades pels sindicats no és tant ni la massa mobilitzada en anteriors ocasions ni les simples raons educatives. Es tracta de judicar la legitimitat dels sindicats en pretendre una contrapolítica educativa. Analitzant diversos espais digitals dels convocants, s'observa que el gruix dels motius correspon a una confrontació i desacord amb la política educativa de l'actual administració. Evidentment, els sindicats han de vetllar pel manteniment de les condicions laborals i professionals dels implicats però s'ha de reconèixer que qualsevol plantejament polític resultarà parcial i sospitosament protector del sector representat. Malament anirà una democràcia si els sindicats de metges defineixen o reconduïxen la política sanitària, o els sindicats de policia, jutges, funcionaris de les presons..., respectivament, la política de la seguretat, judicial i penitenciària.

DEFENSO EL DRET A LA VAGA i la crítica o la discrepància respecte a qualsevol projecte. També defenso el dret a l'educació, el necessari compliment dels serveis mínims de qualitat i, especialment, la canalització dels conflictes a través del diàleg. Ara bé, una cosa és l'opinió, el desacord o fins i tot el malestar... però una altra és considerar que l'abast dels temes de possible negociació és il·limitat pel fet de ser un sindicat. Certament, el nostre sistema educatiu no és l'òptim, però les qüestions de fons s'han de tractar en l'escenari adient. La política educativa, que és el conjunt d'opcions i mitjans a través de les quals es crea un base legal per a la realització dels objectius de l'educació en una comunitat, és a dir, organització escolar, administració, sistema, institucions... i el seu encaix i combinatòria, correspon -en l'àmbit general- a la ciutadania a través del dret de vot, i -en l'àmbit particular- a l'administració, als partits polítics i a les institucions representatives de la totalitat dels sectors.

CATALUNYA HA CAIGUT en la laxitud d'acceptar i permetre que alguns sindicats de l'ensenyament es dediquin a exercir un "protagonisme messiànic" i sol·licitin la dimissió d'un conseller, qüestionin el concepte d'autonomia de centres, elaborin el seu model de gestió democràtica i participativa, dubtin dels sistemes d'avaluació, discrepin dels calendaris, les ràtios, els recursos, etc. En definitiva, en un país com cal, els sindicats no poden negociar qualsevol tema, ni han de decidir quina ha de ser l'educació dels fills, ni tampoc poden segrestar o entorpir el desenvolupament d'una llei àmpliament aprovada pel Parlament. L'escola és una peça molt valuosa del sistema educatiu -ahora mirall de la societat- que ha de gestionar la seva evolució des de la coresponsabilitat, la democràcia i el diàleg.

[inici](#)

EL PERIODICO. 08.04.10

EDITORIAL

'VIOLÈNCIA I CANVI SOCIAL A LES AULES'

La comunitat educativa, en particular, i la societat, en general, reflexionen des de fa anys sobre els canvis de comportament que s'han donat a les aules, conscients que s'ha produït una variació significativa de les formes, de la «manera d'estar», del concepte mateix d'educació. Els canvis s'han desenvolupat a tot el món occidental, producte de la irrupció de nous paràmetres i de l'evolució social cap a esquemes menys autoritaris i de més llibertat en l'entorn acadèmic. Espanya no és, per descomptat, una excepció, però presenta la singularitat que el canvi de costums s'ha produït, en l'últim terç del segle XX, a una velocitat superior, més sincopada.

El difícil pas de l'adolescència a l'edat adulta ha registrat en l'últim decenni –no només a les escoles o els instituts, sinó també al carrer, al si familiar– una tendència cada vegada més perceptible, socialment preocupant, cap a un antiautoritarisme que ha desembocat en conductes delictives. No es tracta de perdre el nord o la serietat analítica a partir de casos recents com el de la mare de Barcelona condemnada per lesionar la mestra de la seva filla, o com el de l'assassinat de Seseña, però cal convenir que és veritat que l'atmosfera que es respira en alguns centres educatius i àmbits juvenils s'acosta a la violència. I no només física, sinó també argumental, verbal, impositiva i de grup.

L'autoritat del professorat ha resultat laminada tant per l'afany legítim i democràtic de superar les xacres del passat reaccionari com per l'actitud familiar, que ha derivat en un abandó dels deures educatius i, al mateix temps, en una sobreprotecció dels fills en detriment de determinades normes de comportament. Trobar un punt intermedi no és gens fàcil, però és innegable que la societat necessita esquemes en els quals s'ha d'harmonitzar la llibertat de l'individu amb el compliment d'unes obligacions que no es poden obviar. És la base de tot aprenentatge.

Tal com asseguren els experts, la violència no és un comportament natural, sinó una actitud apreheesa en la socialització de l'individu. Som, doncs, davant d'un problema complex que demana solucions que no poden escudar-se solament en una hipotètica reforma punitiva, sinó en una labor educativa incessant perquè no s'imposi la llei de la selva sobre els preceptes d'una societat democràtica avançada.

[inici](#)

EL LECTOR ESCRIU

QUIN FUTUR D'ESCOLA VOLEM?

JORDI ARBIOL I TORMO. BARCELONA

Fa uns mesos es parlava de fer un esforç polític per part de tots els partits a crear consens en política educativa. No se n'ha tornat a parlar.

Bé, suposo que hi ha qui pensa que no és important.

No pot ser que cada cop que hi ha un govern es vulgui crear una nova política d'educació. Tothom vol fer canvis. Tothom vol pintar la seva casa. Tothom vol deixar la seva empremta i poder dir que ha fet quelcom important. Mentre tot això passa, el sistema educatiu, com un petit vaixell en el mar, va d'una banda a una altra.

Caldria una mica més de responsabilitat i decidir tots junts què volem i quin futur volem. Tots els partits volen que una cosa tan important com això succeeixi quan ells estan en el govern. El partit de l'oposició sempre posarà pals a les rodes. En cas que s'arribés a un consens, el partit del govern es posaria medalles i ho utilitzaria com a arma en les properes eleccions.

Encara no hem arribat a una maduresa política. Intentem inculcar als nostres fills la importància que arribin a acords amb altres nens. Molts d'ells ho aconsegueixen. Per què els polítics no?

[inici](#)

L'IES SATORRAS CELEBRA VINT ANYS D'INTERCANVIS D'ESTUDIANTS AMB SUÈCIA

Els actes començaran el dia 12 i s'allargaran fins el dia 21 d'abril

L'Institut Alexandre Satorras ha presentat dimecres, dia 7, la programació dels actes que se celebraran entre els dies 12 i 21 d'abril amb motiu de la commemoració del XXè aniversari dels Intercanvis Escolars amb Suècia. A la presentació hi ha assistit la presidenta de l'Institut Municipal d'Educació, Conxita Calvo, que ha destacat la "tasca impagable" que el centre educatiu està duent a terme amb la realització d'aquests intercanvis.

Àngel Tarrés, professor de l'Institut i organitzador dels intercanvis des del neixament de la iniciativa, ha destacat que, enguany, s'han organitzat una sèrie d'activitats per aconseguir que els ciutadans coneguin que "amb esforç des d'un centre públic es poden aconseguir grans fites si existeix la voluntat".

Els actes, per la seva banda, començaran el dia 12 d'abril amb la presentació de les jornades, una exposició fotogràfica a la Biblioteca Pompeu Fabra i una actuació de l'Agrupació Musical Satorras. Durant els dies posteriors, es projectaran pel·lícules sueques, es realitzaran taules rodones i se celebrarà una diada musical, el dia 16 d'abril, en la que hi intervindran la coral sueca Stela Polaris i el grup català Lax'n'Busto.

Aquests intercanvis que enguany celebren el seu vintè aniversari faciliten la sortida al país nòrdic d'una mitjana de vint alumnes cada curs. La directora del centre, Josefina Buil, ha assegurat que el fet de marxar fora es una gran oportunitat i una vivència "impossible de viure d'una altra manera".

Aquest any, els alumnes suecs que visitaran Mataró, estaran a Barcelona des del dia 12 al 15. Després, es traslladaran a la capital del Maresme, on hi estaran fins el dia 22 d'abril. Durant l'estança, els alumnes visitaran els atractius turístics de Barcelona, la costa maresmenca i, per exemple, la Biblioteca Pompeu Fabra de Mataró.

Conxita Calvo, a més, ha agraït que centres com l'Institut Alexandre Satorras "assumeixin un risc extra en la formació dels alumnes". Els intercanvis, ha finalitzat, són quelcom difícil ja que "totes les famílies i tots els alumnes viuen realitats diferents", pel que l'esforç que s'ha de realitzar va més enllà de l'aspecte econòmic.

[inici](#)

ACORD DE COOPERACIÓ EDUCATIVA ENTRE CATALUNYA I ANDORRA

El conseller d'Educació, Ernest Maragall, i la ministra d'Educació i Cultura d'Andorra, Susanna Vela, han signat un acord de cooperació educativa que reforçarà les relacions entre els dos territoris en matèria educativa.

El conveni fomentarà la mobilitat de l'alumnat de formació professional, ensenyaments d'arts plàstiques i disseny i ensenyaments esportius de Catalunya i Andorra. Això els permetrà desenvolupar la Formació en centres de treball (FCT) en qualsevol dels dos territoris. L'acord també preveu la realització d'itineraris de formació bilateral integrats en els respectius plans d'estudis i afavorir l'execució de les proves d'accés dels ensenyaments esportius en instal·lacions catalanes o andorranes.

Formació per al professorat i col·laboració entre administracions

L'acord de cooperació educativa promourà estades formatives i intercanvis de professorat de formació professional, d'arts plàstiques i disseny i d'esports entre els dos territoris. A més, les dues administracions cooperaran amb els centres de formació per incentivar la creació de projectes transfronterers.

[*inici*](#)

ELS NOUS ESTUDIS DE TREBALL SOCIAL DE LA UDG COBRIRAN UN BUIT FORMATIU AMB UNA OFERTA DE 80 PLACES

El curs vinent la Facultat d'Educació oferirà aquest grau i un de pedagogia

Els estudiants de les comarques gironines que fins ara volien diplomar-se en treball social, una professió amb moltes sortides, havien de desplaçar-se a altres llocs de Catalunya. Aquesta titulació es converteix en grau i la Universitat de Girona (UdG) la incorpora en la seva oferta a partir del curs vinent, amb les primeres 80 places. Aquest grau s'impartirà al nou edifici de la Facultat d'Educació i Psicologia, on ahir es va fer la presentació d'aquests estudis i d'un grau en pedagogia.

A Catalunya hi ha uns sis mil treballadors socials, uns tres-cents dels quals són a les comarques gironines, segons va explicar el coordinador dels nous estudis, Manel Barbero. Fins ara a la demarcació hi havia la titulació en educació social, però no en treball social, i els estudiants que optaven per triar aquesta especialitat s'havien de desplaçar a altres llocs de Catalunya. El treball social s'exerceix en un conjunt molt ampli de serveis públics, en iniciatives socials i en entitats privades. «És una professió amb molta demanda i on no hi ha gairebé atur», va destacar Barbero.

Ahir es va presentar aquest grau a la UdG i un de pedagogia, que s'afegiran el curs vinent a l'oferta de la Facultat d'Educació i Psicologia. Els estudis de pedagogia eren fins ara de segon cicle, però el curs vinent es transformen en grau i se sumen als graus d'educació social, mestre en educació infantil, mestre en educació primària i psicologia.

L'acte de presentació es va fer al nou edifici de la facultat, on es va estrenar públicament la sala d'actes. La presentació va anar a càrrec de la rectora, Anna Maria Geli; el comissionat per a Universitats i Recerca de la Generalitat, Joan Majó; el president del consell social de la UdG, Albert Bou, i el degà de la Facultat d'Educació i Psicologia, Paco Jiménez. La consellera de Benestar Social, Carme Capdevila, no va poder assistir a l'acte tal com estava previst, i hi va ser present el secretari general d'Acció Social, Jordi Rustullet.

[*inici*](#)